

INVALIDINRÄTTNINGEN PÅ ULRIKSDALS SLOTT 1822-1849

Garnisonsminnen berättar 20

handlar om den tid då Ulriksdals slott uppläts till att vara Invalidinrättning. Författare är Peter von Knorring, som var slottsarkitekt vid Ulriksdals slott mellan 1991 och 2008 samt professor i restaureringskonst vid Kungliga Konsthögskolans arkitekturskola 2004-2009.

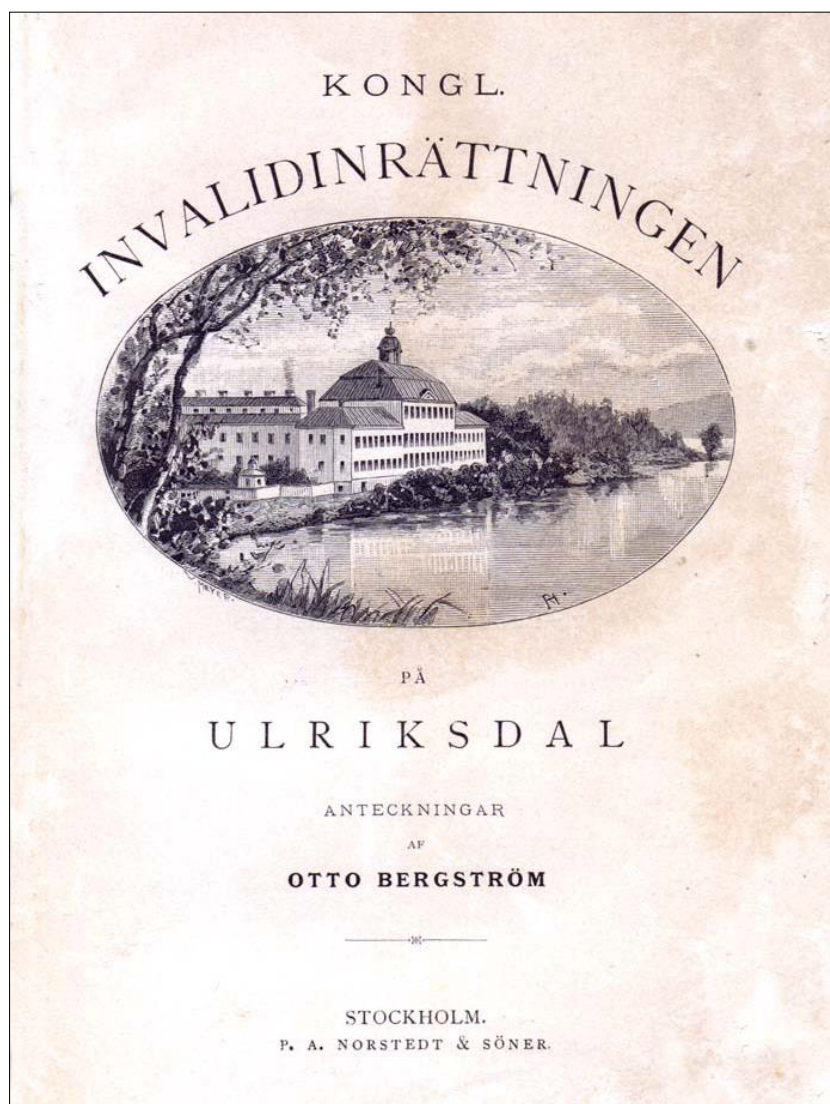
Ulriksdals slott från parken på 1760-talet, målning av Johan Sävenbom (Nyköpingshus). Så såg slottet ut ännu vid Invalidinrättningens tillkomst.

Innehåll

Innehåll.....	2
Förord.....	3
Invalider och krigsmanshus.....	4
En ny invalidinrättning.....	6
Livet på Ulriksdal.....	8
Människorna på slottet	11
Avvecklingen.....	11
Kyrkogården.....	12
Personförteckningar.....	15
Källor och litteratur	18

© *Peter von Knorring*

OMSLAGSBILD: Ulriksdals slott, målning av Per Nordqvist, 1790-talet (UUB).

Förord

Ulriksdals slott uppläts av Karl IV Johan 1821 till Invalidinrättning, dvs som vårdhem för förtjänta krigsveteraner som på grund av ålder, sjukdom eller krigsskador inte kunde försörja sig själv. Inrättningen fanns på Ulriksdal i 27 år, från 1822 till 1849. Totalt bodde där 383 invalider, varav omkring 200 också begravdes på Ulriksdal.

Relativt lite är känt om hur Ulriksdals slott disponerades och såg ut invändigt under invalidhemstiden. En ingående beskrivning av verksamheten och de inblandade personerna gavs dock ut 1891 av Otto Bergström, *"Kongl. Invalidinrättningen på Ulriksdal"*, varifrån de flesta uppgifter i denna beskrivning är hämtade. Det enda som idag påminner besökaren på Ulriksdal om de 27 åren som invalidinrättning är den lilla Invalidkyrkogården, som man eventuellt passerar på gångvägen till och från Bergshamra.

Krigsmanshuset i Vadstena inrymdes 1647 i det tidigare nunneklostret (högra byggnaden) och i dess västra länga (i fonden), som påbyggdes med två nya våningar. Efter avvecklingen 1784 användes det som sinnessjukhus från 1829 och fram till 1950-talet. Här finns idag Vadstena klostermuseum och Vadstena klosterhotell. På detta foto från 1960-talet (i ATA) har man just påbörjat de arkeologiska undersökningarna inför restaureringen.

Invalider och krigsmanshus

Begreppet *invalid* fanns redan under antiken (*lat. invalidus = kraftlös, svag*). Både i Grekland och i det romerska riket tog man hand om gamla skadade soldater. Under medeltiden i Europa inhystes krigsinvalider ofta i klostren, där de bildade en särskild klass.

I Sverige ordnade Erik XIV på sin tid möjligheter för invalider att få sin försörjning på kronans slott och gårdar. Gustaf II Adolf tog initiativet till ett centralt krigsmanshus för trettioåriga krigets veteraner, men efter hans död dröjde det till 1647 innan drottning Kristina förverkligade planerna. Krigsmanshuset förlades då till det gamla Birgittaklostret i Vadstena, som avvecklats efter reformationen. Byggnaden var i ett tidigare skede den medeltida Bjälboättens eller Folkungarnas palats. Nu flyttade invaliderna in i nunnecellerna, kapellet och matsalen kom åter till användning. En stor tillbyggnad utfördes för att få plats för fler bostadsrum.

Liknande institutioner inrättades runtom i Europa efter trettioåriga kriget. I Frankrike byggde Ludvig XIV ett stort "invalidhotell" (Hotel des Invalides) i Paris 1670. Anläggningen byggdes ut ytterligare efter Napoleons krig, och var naturligtvis en känd förebild för Karl XIV Johan. Napoleon begravdes själv 1840 i den centrala kyrka, Invaliddomen. Inrättningen hade som mest plats för över 6000 man, men drogs ned i början av 1900-talet och är numera bl a armémuseum. Närmare hundra invalider finns dock kvar.

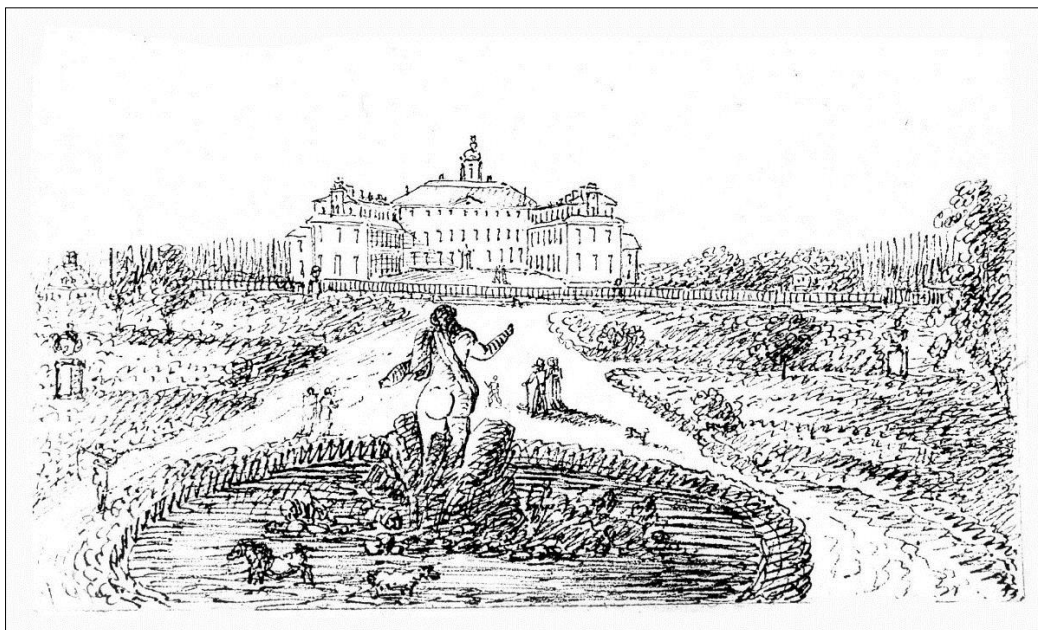
Plan av Vadstena nunnkloster (KKH 2004). De två övre våningarna i västra längan, som sedermera blivit gästhem och hotell, påbyggdes som bostadsrum för krigsinvaliderna 1647.

Antalet invalider på Krigsmanshuset i Vadstena varierade kraftigt under 1700-talet, men över 200 kunde vistas där samtidigt. Krigsmanshuset bekostade även pensioner och understöd till flera tusen ytterligare behövande veteraner runtom i landet. På 1770-talet beslöt man dock till slut att avveckla verksamheten, vilket skedde 1784, då de återstående invaliderna skickades hem med kontanta pensioner från Krigsmanshusfonden.

Redan efter Gustaf III:s krig mot Ryssland 1788-90 uppstod på nytt behov av ett krigsmanshus. Någon egentlig lösning kom inte till stånd, men ett mindre hospital inrättades 1791 på Carlshamnns fästning, där 27 man fanns kvar till 1834. Frågan aktualiserades igen efter kriget i Pommern 1805-07 samt i Norge och Finland 1808-09. Vid 1812 års riksdag beslöts slutligen att bygga upp en fond för inrättande av ett hospital på något av de kungliga lustslotten. Fonden finansierades med medlen från f d adelsfaneregementets boställen, indelningar och räntor. Efter kriget i Tyskland och Norge 1813-14 blev behovet akut, främst i Stockholm, och det s k Carolinska Militärhospitalet inrättades på Danvikens Hospital 1817 för 30 man. Det motsvarade dock inte alls det stora behovet. Danviken var för övrigt ett sinnessjukhus, och således ingen särskilt munter miljö för invaliderna.

Les Invalides i Paris, byggt 1670, numera till större delen militärhistoriskt museum.

Ulriksdals slott från parken, ur A F Cederholms teckningsalbum 1819-21 (UUB)

En ny invalidinrättning

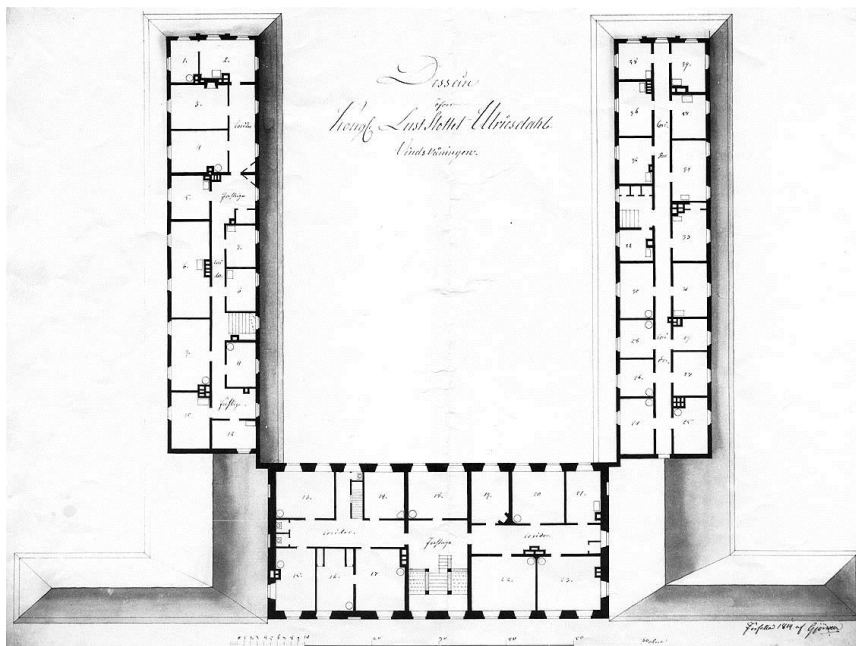
Kung Karl XIV Johan tänkte sig först att upplåta Svartsjö slott, men då dess lämplighet ifrågasattes beslöt han 1821 att hospitalet skulle inrymmas på Ulriksdal, som var obebott sedan änkedrottning Sofia Magdalenas död 1813.

En god bild av den slumrande stämningen på Ulriksdal strax före invalidinrättningen ges i de teckningar som A F Cederholm efterlämnat från sin vistelse där 1816-21. Vid slottet fanns några få anställda kvar, under ledning av den sjuttiofemåriga åldfrun Hedvig Ulrika Gerlin, som redan varit i tjänst sedan 1777! Hon skulle komma att efterträdas först 1829 av Catharina Elisabeth Bonté. Ståthållare vid Ulriksdal fram till 1840 var greve E R Adelsvärd, därefter C H Gyllenhaal.

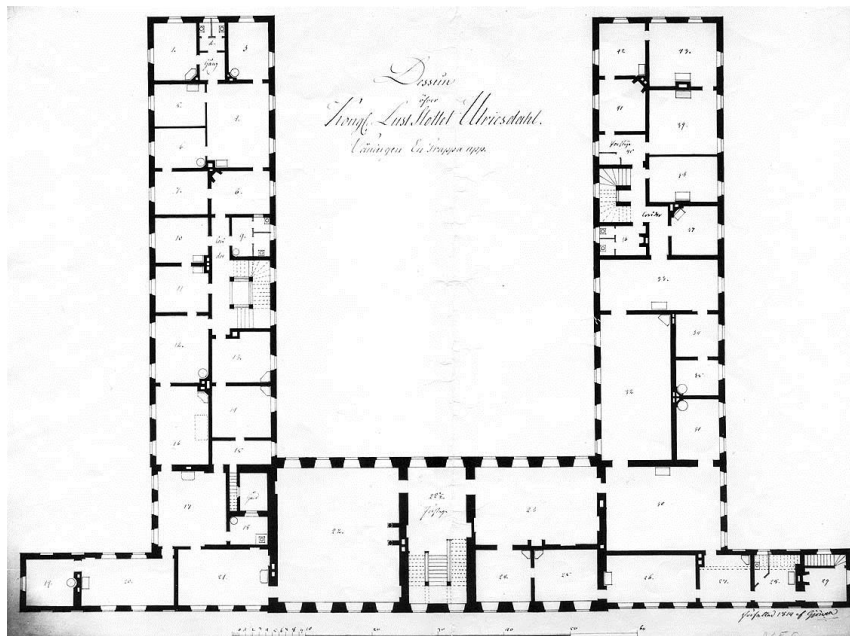
Riksmarskalken fick i uppdrag att låta föra bort alla värdefulla möbler och inredningar till andra kungliga slott, och Ulriksdal rustades upp på Invalidfondens bekostnad med bl a innanfönster och lämpliga möbler för verksamheten. Den fond som skulle stå för kostnaderna förvaltades av en kommitté bestående av generaladjutanten för flottan, greve O R Cederström, generaladjutanten för armén, friherre M F F Björnstierna och statssekreteraren B C Qviding. Fonden bekostade 1822 pensioner till omkring 7.000 krigsmän. De som togs in på Ulriksdal fick bara i undantagsfall behålla en del av sin pension.

Till kommandant vid Invalidinrättningen utnämndes översten, greve Otto Reinhold Wrangel. Som medarbetare fick han en administratör, stabskapten Lars David Kafle (som senare själv befordrades till kommandant), läkaren Carl Johan Hartman och några sjuksköterskor, predikanten Nils Gustaf Wagner samt en vaktmästare. Åttio förtjanta krigsmän skulle väljas ut, efter sina krigsmeriter, sin hälsa och sin ekonomiska belägenhet.

På Karlsdagen den 28 januari 1822 flyttade invaliderna in på slottet, tolv officerare, sju underofficerare och 61 meniga. Ytterligare två platser tillkom 1832, och fördelningen ändrades då till 14 officerare, 10 underofficerare och 58 meniga.

Ulriksdals slott, vindsvåningen, uppmätning 1814. I norra flygeln (t h) fanns 14 uppvärmda vindrum, vilket stämmer exakt med antalet officerare på Invalidinrättningen.

Mellanvåningen, uppmätning 1814. På norra flygelns gavel (överst t h) finns fem större rum, som sannolikt blev de tio underofficerarnas inkvartering. De återstående, mestadels större, rummen i norra flygeln och i slottets norra del (bildens nedre högra del) utgjorde sannolikt logement för de 58 meniga.

Livet på Ulriksdal

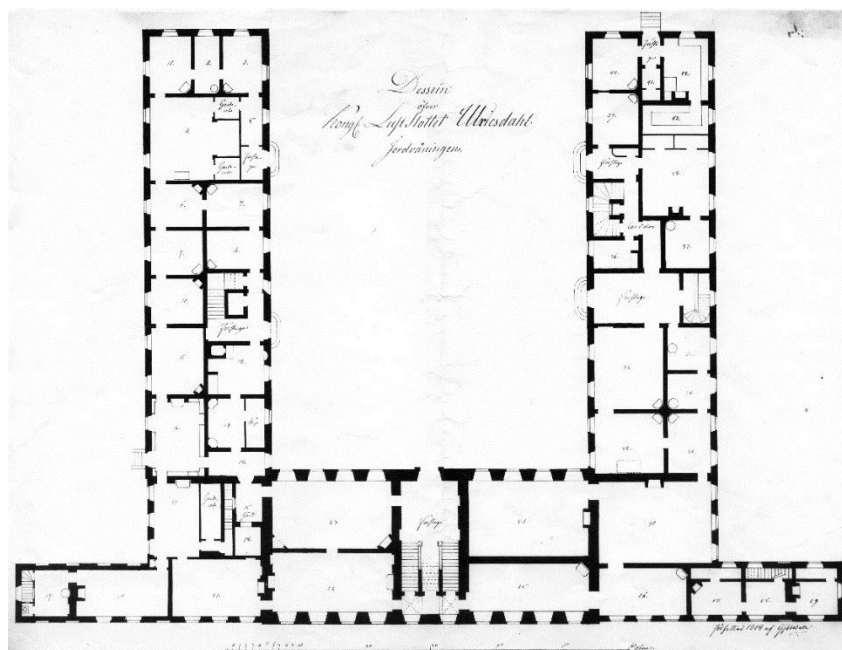
Invaliderna hade särskilda paraduniformer, men till vardags bar de enklare grå uniformer med blå krage och mössa. De var också utrustade med gevär. Disciplinen var hela tiden militärisk, gradbeteckningarna behölls och skulle respekteras. Ingen fick utan tillåtelse avvika från Ulriksdal. Under sommarhalvåret slogs revej på trumma kl. sex och tapto nio på kvällen, på vintern kl. sju på morgonen respektive åtta på kvällen. Alla samlades då till morgon- och aftonbön.

De tre klasserna levde under lite olika förhållanden. Officerarna, till övervägande delen adelsmän, hade en egen matsal, och fick egna rum på norra flygelns vind. En av dem, fänriken Pfeiff, fick även medföra sin hustru Anna Regina, som tog hand om inrättningens tvätteri. Underofficerare och manskap förlades i större logement, flera i varje rum. Vilka rum i slottet som användes finns inte redovisat, men sannolikt rymdes verksamheten till större delen i norra flygel, som låg närmast köksbyggnaden och även inrymde ett mindre kök, som säkert kom till användning.

Matsalarna låg i norra flygelns bottenvåning. Troligen användes åldfruns sal, nuvarande Oxenstiernska matsalen, och Drabantsalen, som numera kallas Generalsrummet. Där serverades varje dag salt strömming till frukost, vintertid tillsammans med en stärkande morgondryck av öl, vatten, socker och ingefära. Ett middagsmål serverades mitt på dagen och gröt till aftonmål. Köket drevs på entreprenad, under de första åtta åren av källarmästaren J G Krook, som hade en krog på Salviigränd i Gamla Stan. Från 1830 sköttes köket av källarmästaränkan Beata Margareta Lindberg och två av hennes döttrar. En dotter gifte sig 1841 med inrättningens läkare Rydberg, en annan 1850 med den siste predikanten Biberg.

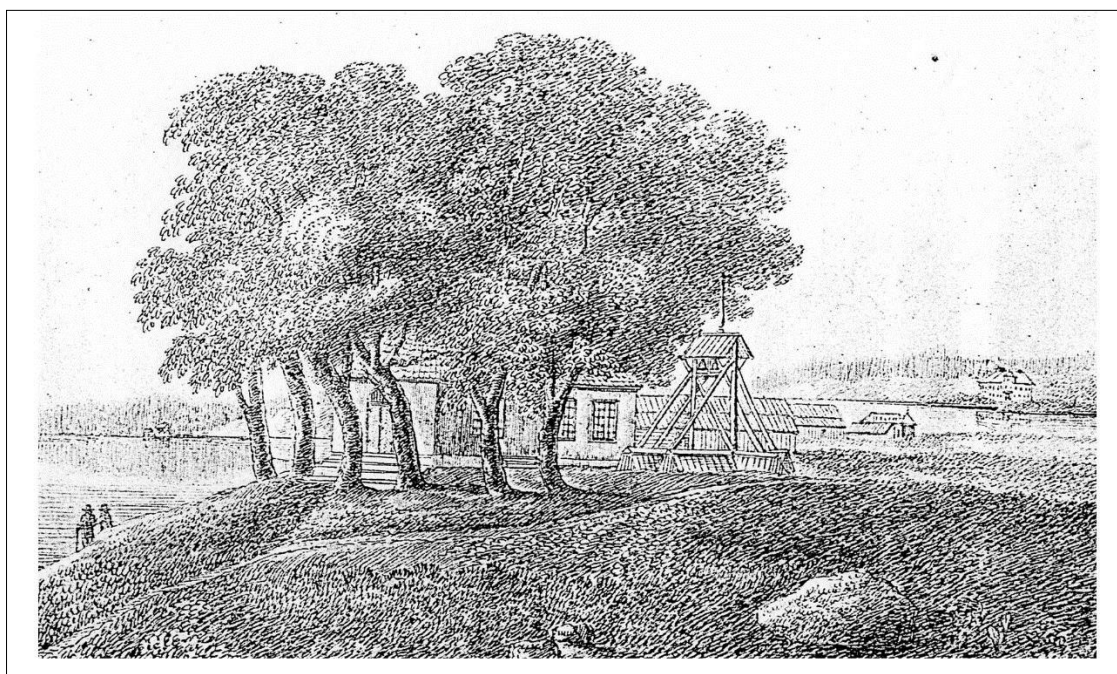
Till mathållningen hörde en daglig brännvinsportion till middagen, och invaliderna fick s k tobaksskilling, fickpengar för mindre utgifter. De kunde frivilligt åta sig enklare hantlangningsarbeten inom inrättningen och hade tillstånd att fiska i Edsviken, och skaffade sig på så sätt lite extra inkomster.

Bottenvåningen, uppmätning 1814. I norra flygel (t h) fanns rum lämpliga för matsalar och vissa köksfunktioner. Slottsköket låg sedan 1600-talet vid stranden norr om slottet.

*Ulriksdals slott med det gamla slottsköket vid stranden av Edsviken.
Ur A F Cederholms teckningsalbum 1819-21 (UUB).*

*Den gamla slottskyrkan, Helga Trefaldighets kapell, som stod på samma kulle
som det nuvarande slottskapellet. Teckning av A F Cederholm 1816 (UUB).*

Uniformer för invalidkårens officerare (t v) och manskap (t h) (Krigsarkivet). I sina blågula paraduniformer och hattar påminde invaliderna enligt samtiden om gamla karoliner. Många av invaliderna innehade Medaljen för tapperhet i fält, som utdelades i guld till officerare och i silver till underofficerare och meniga, vilka särskilt utmärkt sig i strid.

Någon arbetsskyldighet hade inte invaliderna, men manskapet blev motvilligt tvingade att turas om att gå nattvakt, efter det att ett mord inträffat på slottet 1832. Det var underofficersinvaliden Folcker, som en natt högg ihjäl sin kamrat Fredenholm i sängen med en yxa. Enligt sägnen på slottet skedde mordet i det rum som nu kallas prins Oscars sängkammare. Folcker straffades med halshuggning.

De intagna och anställda bildade, tillsammans med de slottsanställda, en egen liten församling om ca 115 personer. I paraduniform marscherade invaliderna till gudstjänst varje sön- och helgdag i Helga Trefaldighetskapellet, där predikanten tjänstgjorde.

Människorna på slottet

Kommandanten Wrangel dog 1837 och begravdes på Invalidkyrkogården. Han efterträddes av den tidigare administratören Kafle, som befordrades till överstelöjtnant. År 1839 dog även han och begravdes på Ulriksdal. De sista tio åren tjänstgjorde överstelöjtnant Robert Richter som kommandant, med major Johan Erik Bergstedt som adjutant. Kommandanten bodde på slottet med sin familj, i vilka rum är inte känt.

Under åren arbetade sex läkare vid Invalidinrättningen, varav två begravdes på Ulriksdal. De assisterades av ett okänt antal sjuksköterskor. Fem predikanter tjänstgjorde under åren, varav de fyra första även fungerade som skollärare vid Ulriksdal. En av dem dog under en koleraepidemi 1834, tillsammans med fyra av officersinvaliderna. De fem begravdes först i Grottan, ett lusthus av sten från 1600-talet i slottsparken, men flyttades senare till Invalidkyrkogården.

Nya invalider togs in allteftersom de gamla dog eller flyttade ut, och sammantaget bodde här enligt kyrkböckerna hela 383 st under de 27 år verksamheten pågick, varav 68 officerare, 47 underofficerare och 268 meniga. De flesta hade både hustru och barn, men valde ändå krigsmanstillvaron på Ulriksdal, säkert av ekonomiska skäl. Några av dem avskedades från inrättningen då de misskött sig, t ex efter upprepat fylleri eller tiggeri, och många lämnade stället frivilligt efter några år, för att återvända till familjen eller hemorten.

Otto Bergström skildrar de gamla soldaternas krigserfarenheter och personliga öden i sin bok 1891, varur vi här bifogar en sammanfattande personförteckning. Hela den svenska krigshistorien från 1788 till 1814 fångas upp i berättelserna. Många hade också tjänstgjort i främmande länder eller seglat på långresor ut i världen. Här fanns bl a den mörkhyade löjtnanten Arvid Morian från Blekinge, och bondeledaren Juvander från Karelen, befordrad till officer efter 1809 års krig, som var den flitigaste fiskaren vid Edsvikens strand.

Fänriken Pfeiff var den som bodde längst på Ulriksdal, han tillhörde den första skaran intagna och dog först 1848, året innan inrättningen avvecklades. Hans 14 år äldre maka, tvätteriförestånderskan, hade då redan dött 1841.

De flesta av invaliderna dog på Ulriksdal, och sammanlagt omkring 200 personer begravdes på den särskilda kyrkogård, som inrättades 1824 i skogen vid slottets södra infart. Solna församling ansåg sig då inte kunna upplåta gravplatser på Solna kyrkogård för ytterligare ”främmande lik”. Även flera av kommandanterna och läkarna fick som nämnts sin sista viloplats på Ulriksdal.

Avvecklingen

När antalet invalider under 1840-talet minskade till ett fyrtiotal och de 82 platserna inte längre kunde fyllas, beslöt man att avveckla vårdinrättningen. Invalidhusfonden fanns dock kvar och kunde fortsätta att betala ut pensioner. Man förutsåg också att kungafamiljen skulle komma att behöva slottet inom snar framtid.

De flesta skickades frivilligt hem till släkten med en kontant pension 1849, men femton återstående åldringar flyttades till Danvikens Hospital. Året därpå återlämnades lokalerna på Ulriksdal till kung Oscar I:s disposition. Vid avsyningen konstaterades att de var nedslitna och det fanns bl a rötskador som åtgärdades på fondens bekostnad.

Det skulle inte dröja många år innan kronprinsen, den blivande kungen Karl XV, flyttade in på Ulriksdal och började omvandla den tomma byggnaden efter sin egen smak. Och på 1910- och 20-talet byggdes slottet om igen för kronprins Gustaf (VI) Adolfs räkning. Idag finns därför inga spår efter invaliderna och deras liv på slottet. Kvar finns bara Invalidkyrkogården.

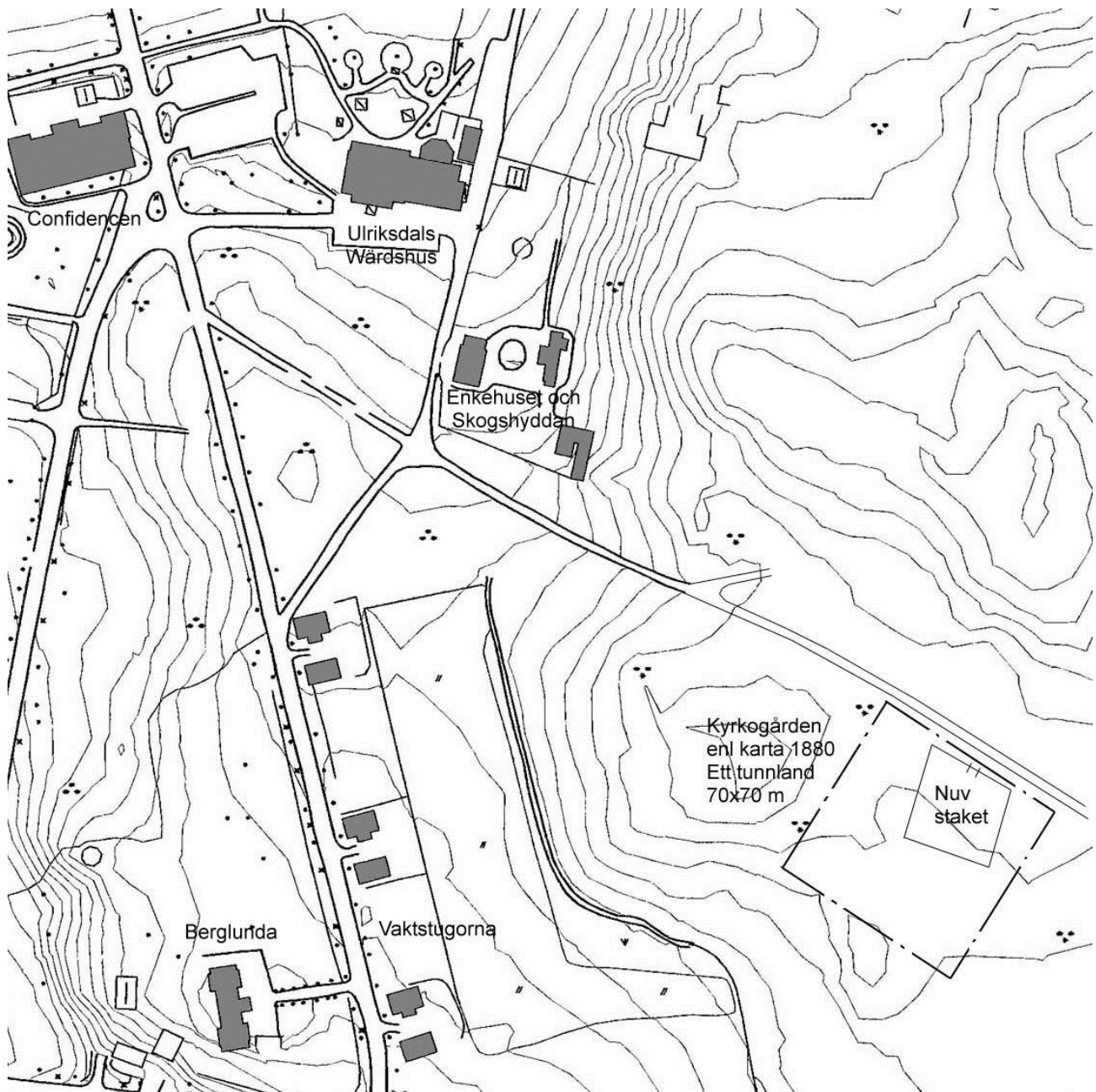
(T v) Monumentet på Invalidkyrkogården. Inskriften lyder: "H(är) H(vilar) INVALIDER FRÅN KRIGEN ÅREN 1788-1814". (T h) Kommendanten Kafles familjegravvård, med inskriften: "Hvilorum för Lars David Kafle - Överstelöjtnant RSO d 1839 – Maka Sofia Wahlstedt d 1866 – dotter Mathilda d 1840".

Kyrkogården

Invalidkyrkogården är en liten staketomgärdad gravplats med ett minnesmärke över ”invalider från krigen åren 1788-1814”, samt kommendanten Kafles familjegravvård och tre synliga gravstenar för hans barn, varav det sista begravdes 1905. Inhägnaden, som är ungefär 30 meter i fyrkant men något rombisk till formen, uppfördes 1884 av Arméförvaltningen på initiativ av kyrkoherden i Solna, för att skydda de synliga gravarna. Den utgör dock bara en mindre del av den egentliga kyrkogården, för vilken man ursprungligen avsatte ett helt tunnland, cirka 70x70 meter. De flesta gravarna ligger således idag omärkta i skogen utanför staketet. Innanför staketet växer ett antal stora björkar, medan skogen runtom huvudsakligen består av tallar.

Kyrkogården ligger inom Ulriksdals slottsområde, som är statligt byggnadsminne. Skyddsföreskrifterna innefattar ett skydd för mark och vegetation inom slottsområdet. Ansvaret för skötseln av Invalidkyrkogården delas mellan Ståthållarämbetet (genom Kungliga Djurgårdens Förvaltning) och Statens fastighetsverk. Den ideella organisationen Föreningen för Garnisonsminnen i Huvudstadsområdet ser till gravvårdarna, på uppdrag av chefen för Stockholms garnison.

Stenarna rengjordes 1992 på Ståthållarämbetets bekostnad. Staketet och grindarna lagades och ommålades några år senare av Statens fastighetsverk. Själva kyrkogården är igenvuxen, dess tidigare grusgångar och rabatter kan knappt skönjas längre.

Kyrkogården ligger vid gångvägen mellan Kungshamra och Ulriksdals slottsområde.

Invalidkyrkogården idag, inhägnad med ett enkelt trästaket och en trägrind. Förutom de två minnesstenarna finns bara tre synliga gravstenar för kommandanten Kafles barn. Övriga bortåt 200 gravar är inte synliga, och de flesta ligger sannolikt utanför staketet. Invalidkyrkogården har haft grusade gångar och planteringar som är svåra att urskilja idag (foto nedan: Bengt Fahlgren, omkring 1990).

Personförteckningar

Alla här citerade uppgifter har hämtats från Bergström, där även de 286 meniga förtecknas. Invaliderna förtecknas i den ordning de intogs. De med * markerade dog på Ulriksdal, flertalet begravdes också där. För vissa är uppgifterna i kyrkböckerna ofullständiga.

RSO = Riddare av Svärdsorden

GMtf, GMts = Guldmedalj för tapperhet i fält, resp. till sjöss

SMtf, SMts = Silvermedalj för tapperhet i fält, resp. till sjöss

PERSONAL

Kommendanter

Otto Reinhold Wrangel, greve, överste, RSO (1765-1837) 1822-1837, begravd på Invalidkyrkogården.

Lars David Kafle, befördrad till överstelöjtnant, RSO (1787-1839) 1837-1839, begravd på Invalidkyrkogården med sin familj.

Robert Richter, överstelöjtnant, RSO (1787-1861) 1840-1849

Administratörer

Lars David Kafle, stabskapten, administratör 1822-1837, se ovan

Johan Erik Bergstedt, major, RSO (1801-1873), adjutant 1840-1849

Överläkare, regementsläkare med tillsynsansvar

Johan Israel af Ekström (1773-1831) 1822-1831

Carl Isac Dellvik (1789-1864) 1832-1849

Läkare, boende på slottet

Carl Johan Hartman (1790-1849) 1822-1826

Carl Magnus Heman (1772-1831) 1826-1831, begravd på Invalidkyrkogården.

C A Anshelm Hempel (1793-1838) 1831-1838, begravd på Invalidkyrkogården.

Frans Fredrik Rydberg (1812-1888) 1838-1843.

Carl Johan Blachét (1813-1876) 1843-1846

Johan Fredrik Lundebloom (1790-1849) 1846-1849

Predikanter, till 1839 även skollärare vid Ulriksdal

Nils Gustaf Wagner (1788-1857) 1822-1827

Carl Erik Unander (1798-1881) 1828-1833

Per Herman Forsslöf (1799-1834) 1834, dog i koleran samtidigt med fyra av officersinvaliderna, begravd på Invalidkyrkogården.

Johan Erik Kellberg (1803-1853) 1835-1839

Jacob Fredrik Biberg (1813-1890) 1839-1849

INVALIDER

Officerare

Christian Daniel Reimers, f 1764, kapten, GMtf, RSO, 1822-26*

Gustaf Brogren, f 1784, löjtnant, SMtf, 1822-34*

2020-08-29

Sida 16 (18)

Per Abraham Holmblad, f 1758, löjtnant, SMtf, 1822-24*
Johan Wilhelm Stjernecreutz, f 1772, kapten, 1822*
Adam Örn, f 1762, major, 1822* (drunknade i Edsviken)
Daniel Gustaf Pfeiff, f 1778, fänrik, 1822-48* (hustrun ansvarade för tvätteriet)
Fredrik Panchéen, f 1785, fänrik, 1822-23 (avskedad för fylleri)
Petter Rydman, f 1752, löjtnant, SMts, 1822-29*
Fredrik Lagercrantz, f 1764, major, RSO, 1822*
Carl Abraham Westman, f 1785, kapten, GMTf, 1822-23 (avskedad)
Per Engström, f 1760, löjtnant, 1822-23*
Johan Adolf Ekenstjerna, f 1768, ryttmästare, 1822-24 (flyttade)
Göran Gustaf Edelfelt, f 1787, kapten, GMTf, RSO, 1822-34* (dog i koleran)
Elias Carlbeck, f 1772, kapten, GMts, 1822-26*
Georg Hegardt, f 1758, fänrik, GMts, 1822-23*
Carl Sjöberg, f 1775, löjtnant, 1822-26 (flyttade)
Axel Magnus Lundgren, f 1753, kapten, 1823-28*
Johan Robert Gafvelholm, f 1754, stabslöjtnant, 1823-25*
Carl Jacob Arrhén von Kapfelman, f 1759, löjtnant, RSO, 1823-24*
Paul Bosin, f 1766, överstelöjtnant, RSO, 1824-26*
Carl Gustaf Meurling, f 1747, kapten, 1824*
Erik Johan Rådberg, f 1763, kapten, 1825-26*
Jon Pålman, f 1780, stabskapten, 1825-33*
Leonard Fredrik Cedersköld, f 1767, major, 1826-29*
Fredrik Ulrik Dahlfelt, f 1777, major, 1826-42*
Carl Petter Laurbeck, f 1762, fänrik, 1826-28*
Johan Georg Rousseau, f 1777, löjtnant, 1826-27 (flyttade)
Robert Ugglå, f 1788, kapten, 1826*
Gustaf Adolf Bratt af Höglunda, f 1773, kornett, 1826-27*
Lars Petter Hedberg, f 1780, löjtnant, 1826-27 (flyttade)
Carl Magnus Modée, f 1775, underlöjtnant, 1826-29*
Johan Daniel von Nandelstadh, f 1781, löjtnant, 1826*
Lorentz Münter, f 1778, major, 1826-34*
Haqvin Evert Strålenhjelms, f 1764, löjtnant, 1826-30*
Axel Johan Boije af Gennäs, friherre, f 1772, ryttmästare, 1827-45*
Hans Lidström, f 1784, kapten, GMTf, 1827-29*
Gustaf Wilhelm Gyllenpalm, f 1780, kapten, 1829*
Gustaf Arrhenius, f 1784, fänrik, 1829-34* (dog i koleran)
Carl Gustaf Silfversvärd, f 1769, kapten, 1829-27*
Casten Lychou, f 1791, löjtnant, 1829-33 (flyttade)
Otto Wilhelm Petré, f 1773, kapten, 1830-39*
Wilhelm Rothlieb, f 1789, kapten, 1830-38*
Samuel Johan Torpadius, f 1762, fänrik, 1830-32*
Fredrik Magnus Tegner, f 1785, kapten, 1831-34* (dog i koleran)
Carl Magnus Udd, f 1772, kapten, 1832-37*

Carl Gustaf Wästfelt, f 1773, ryttmästare, 1832-? (hade permission 1833-1841)
Gustaf Adolf Sabelfelt, f 1783, major, 1832-44*
Pehr Hjerta, f 1772, kapten, 1833-34* (dog i koleran)
Erik Augustin Montell, f 1767, kapten, 1834-41*
Arvid Morian, f 1785, löjtnant, 1834-36
Hampus Henrik Sköldarm, f 1772, löjtnant, 1835*
Erik Johan Fleetwood, friherre, f 1752, stabsfänrik, 1835-38*
Isak Kempe, f 1774, kapten, 1835-36*
Zakarias Juvander, f 1785, löjtnant, 1835-47*
Zacharias A J Netherwood, f 1794, fanjunkare, SMtf, 1836-49
Clemens Lebrecht Björklund, f 1775, kapten, 1837-42*
Malcolm Fredrik von Schantz, f 1764, major, 1837-40*
Carl Fredrik von Rök, f 1776, major, 1837-49*
Samuel Joachim Westerling, f 1768, löjtnant, 1838-43*
Claes Ambjörn Ulfhjelm, f 1790, kapten, GMtf, 1838-49
Carl Gustafsson, f 1778, underlöjtnant, 1839-48*
Axel Ludvig Carleson, f 1782, major, RSO, 1841-44*
Johan Adolf Morström, f 1784, kornett, SMtf, 1841-47*
David Magnus Ridderståhle, f 1790, löjtnant, SMtf, 1842-49
Polycarpus Cronhielm, friherre, f 1790, kapten, 1843*
Claes Gudmund Weissendorff, f 1790, underlöjtnant, 1843-49 (flyttades till Danv.)
Gustaf Adolf Panchéen, f 1780, kapten, 1843-49
Otto Reinhold Ridderhjerta, f 1787, kapten, 1844-49 (flyttades till Danviken)

Underofficerare

Johan August Lostjerna, f 1775, sergeant, 1822-29*
Jonas Örbom, f 1756, furir, 1822-23 (flyttade)
Johan Erik Lind, f 1770, sergeant, 1822 (flyttade)
Johan Gustaf Pihlgren, f 1774, sergeant, 1822-32*
Axel Palmstedt, f 1783, fanjunkare, SMtf, 1822-33*
Gustaf Tränk, f 1751, styckjunkare, 1822*
Gustaf Eklund, f 1773, fältväbel, 1822-24*
Noach Boberg, f 1774, överskeppare, 1822-24*
Lars Engman, f 1768, sergeant, 1823-24 (flyttade)
Anders Leonard Hesselgren, f 1779, styckjunkare, 1823-27*
Frans Köhler, f 1762, furir, 1823-24 (sinnessjuk, dog på Danviken)
Fabian Simeon Tegelberg, f 1774, fanjunkare, SMts, SMtf, 1825-30*
Anders Öström, f 1748, regementsväbel, 1825-27*
Anders Ifflander, f 1773, fanjunkare, 1827-?
Abraham Rodin, f 1779, fanjunkare, 1828-38*
Carl Burman, f 1774, kvartermästare, 1829-? (flyttade)
Carl Gustaf Folcker, f 1791, styckjunkare, 1829-33 (begick mordet 1832, halshöggs)
Carl Abraham Bohm, f 1784, hautboist, 1829-30*
Gustaf Olof Widholm, f 1781, fältväbel, 1829* (dog dagen efter intagningen)

Anders Drake, f 1775, underskeppare, 1829-?
Johan Ingberg, f 1778, underskeppare, 1830-31*
Carl Magnus Krusell, f 1762, fanjunkare, SMtf, 1830-40*
Carl Gustaf Fredenholm, f 1788, fanjunkare, 1831-32* (mördad av Folcker)
Johan Erik Lindblad, f 1785, sergeant, 1831-38*
Anders Wahlén, f 1776, fältväbel, 1831(?) -36*
Erik Wilhelm Hedengren, f 1767, underskeppare, 1831-?
Fredrik Carlbom, hautboist, 1832-35 (flyttade)
Louis Adolf Frank, f 1783, sergeant, 1833-35 (flyttade)
Anders Petter Stadig, f 1784, underskeppare, 1833(?) -?
Johan Erik Berselius, f 1782, fanjunkare, 1835-41*
Erik Liljedal, f 1791, styckjunkare, 1836*
Olof Källman, f 1768, underskeppare, 1836-39 (flyttade)
Anders Åkerberg, f 1788, hautboist, 1837?-?
Johan Scherlund, f 1788, fanjunkare, 1837?-39*
Carl Gustaf Skarin, f 1775, fältväbel, 1838-41*
Petter Sandberg, f 1789, fanjunkare, SMtf, 1838-49*
Gustaf Erik Baudin, f 1771, sergeant, 1838-43*
Carl Adolf Preutz, f 1771, fanjunkare, 1838(?) -1840*
Matts Sjöholm, f 1780, skärgårdsstyrman, 1839-1845(?)
Johan Jansson, f 1793, fanjunkare, 1839-1843 (avskedades p g a fylleri och dog s å)
Gustaf Öhrstedt, f 1797, sergeant, 1840-44*
Wilhelm Lindblad, f 1788, fanjunkare, 1841-46*
Placito Zerba, f 1785 i Rom, fanjunkare, 1841-42 (flyttade)
Johan Wester, f 1792, fältväbel, 1841-45*
Johan Rydberg, f 1787, fanjunkare, 1841-49
Gustaf Adolf Lindström, f 1789, styckjunkare, 1841-46*
Johan Adam Göös, f 1791, fanjunkare, 1842-49

Källor och litteratur

Kongl. Maj:ts Nådiga Fastställda Reglemente för Invalid-Inrättningen å Ulricsdal. Stockholm 1823.

Otto Bergström. Kongl. Invalidinrättningen på Ulricsdal. Stockholm 1891.

Nordisk Familjebok, 1800-talsutgåvan.

Bengt Fahlgren: Garnisonsminnen i huvudstadsområdet, Armémuseum 1997.

A F Cederholms teckningsalbum 1819-21, i Uppsala Universitetsbibliotek.

Uniformsritningar i Krigsarkivet: Svenska Uniformer 0429, serie 6, volym 6, nr 15 och 310.

Kungapalatset i Vadstena, Jan-Erik Ellfolk/Jenny Hellström/Eva Wallström, ur utställningen De stora restaureringarna, Kungl. Konsthögskolan, avd för Restaureringskonst, 2004.

Uppmåtningsritningar av Ulricsdals slott, C C Gjørwell 1814, Kungl. Biblioteket.